

IHMISKUVAN SYVYYSSUUNTA

OLENTAMME, SISÄINEN, KASVU RIIPPUU AITOUDESTAMME

Horjuminen sen välillä, mitä meidän mielestämme pitäisi olla ja mitä me tiedämme itsemme olevan kestää todella kauan aikaa ja tämä ristiriita jatkuu meissä, kunnes alamme todella nähdä, mitä me olemme ja kunnes hyväksymme sen mitä me näemme. Tämä merkitsee tajuntamme laajentumista sisäisen olemuksemme "pimeälle" puolelle, jonka ihminen tietää olevan olemassa, mutta jota hän ei tunnusta, koska hän ei hyväksy sitä sisäisen olentansa osaksi. Tämä johtuu pääasiassa valhepersoonallisuuden toiminnasta, joka aina yrittää pitää yllä jotakin epätodellista. Kaikki itsetuntemustyö, joka on aitoa, hävittää kuviteltua itseämme eli heikentää valhepersoonallisuuden otetta meissä. Ja siitä on tuloksena valtava energian lisääntyminen eikä sen vähentyminen, sillä itse asiassa juuri valhepersoonallisuus heikentää meitä tavattomasti ja tekee meidät sekä hämmentyneiksi, itsekkäiksi, ahdasmielisiksi että epäaidoiksi. Jos olemme kovin samaistuneet kaikkeen siihen, mitä elämässä tapahtuu, joko kotoisessa ympäristössä, työpaikalla tai koko kansakuntaa koskevissa asioissa, emme enää kykene tuntemaan elämäntapamme vaikutusta sisäiseen olentaamme. Totumme niin helposti omiin haluihimme.

Itse asiassa sisäisen olentamme kasvu voi tapahtua vain siitä käsin, mikä on todellista ja aitoa. Mutta persoonallisuutemme on on elämän tuotetta ja merkitsee naamiota (lat. persoona=näyttelijän naamio) ja siinä on erikoista se, että se tavallisesti pyrkii aina "näyttelemään" jotakin roolia. Tätä persoonallisuuden osaa voidaan todella sanoa valhepersoonallisuudeksi, koska se on usein ottanut itselleen sellaisen aseman, että itsemme kokemisen tunto tapahtuu siinä. Niinpä oman valhepersoonallisuutensa näkemiseen tähtäävä valppaus onkin eräs mitä tärkein sisäisen itsetaarkkailun muoto, sillä ellemme pysty irrottamaan itsestämme tätä kuvitelmaa, emme voi sisäisesti muuttua. Ihminen voi esim. olla kasvatettu hyvin ahtaassa uskonnollisessa ilmapiirissä tai hyvin kapealla sektorilla yhteiskunnallisesti.

Ajatellaan vaikka sitä että monet meistä ihmisistä on kasvatettu esim. jonkinlaiseen poliittiseen tai uskonnolliseen uskomukseen ja niin meidän persoonallisuudessamme on pieniä minuuksia, joita me pidämme itsestään selvinä ja totuudenmukaisina. Samoin meissä voi olla minuuksia, jotka ovat aina huolissaan jostakin tai aina varovat kaikkea tai joilla on tapana osoitella toisten ihmisten vikoja ja heikkouksia.

2

Nämäkin ovat niitä pieniä minuuksia, jotka itserakkaus ja omahyväisyys liittävät yhteen muodostamaan meihin epäaidon persoonallisuuden osan, jota sanotaan valhepersoonallisuudeksi. Sen sijaan monet niistä minuuksista, joita olemme hankkineet harjoituksen avulla ja jotka antavat meille yhteyden elämään eli esim. kyvyn olla käsityöläisiä, arkkitehtejä, insinöörejä jne. ammattiharjoittajia ovat hyödyllisiä minuuksia eikä niiden kanssa synny ristiriitaa.

UHKA AKO MAATERIAALISTINEN ITSEMME NIELAISTA MEIDÄT?

Vaarana kuitenkin on, että siitä muodostuu ainoa "itsemme", joka on perin materiaallinen. Ajan mittaan

se alkaa toimia automaattisesti, ja vaikka siinä on olemassa kaikki toiminnat, kuten ajatus, tunne, liikkeet, vaistot jne., niin ne toimivat ilman tietoisuutta. Näin ihmisestä helposti tulee koneen kaltainen. Hän on erinomainen "instrumentti" aineellisen maailman kannalta, mutta jos se nielee koko ihmisen, käy helposti niin, että yhteys sisäisiin maailmoihin katkeaa ja ihminen muuttuu epäherkäksi tuntemaan sisäisen olennan tason laadullisia arvoja. Näin meistä tulee vain "työn sankareita". On olemassa paljon ihmisiä, jotka ovat siinä määrin tämän materiaalisen itsensä vallassa, että vaikka he ovat erittäin menestyviä ja vaikutusvaltaisia maallisella työsarallaan, heiltä puuttuu herkkyyys ja tunteet toisia ihmisiä kohtaan. Ja vaikka he pystyvät keskustelemaan kaikesta, niin heillä on taipumus "latistaa" kaikki aina samalle tasolle. He voivat kyllä esim. keskustella arvoista ja uskonnollisista ongelmista, mutta aina he päätyvät siihen, että heille materiaallinen maailma on ainoa todellisuus. Tämä johtaa siihen, että myöskin toisia ihmisiä käsitellään ikäänkuin he olisivat esineitä, mikä johtaa armottomaan ja kovaan kohteluun. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, etteikö materiaallinen itsemme tuntisi haluja ja nautintoja, tuskaa ja huolia. Hänellä on kaikkia näitä, mutta ne ovat peräisin sosiaalisista yhteyksistä tai syntyneet animaalistien vaistojen pohjalta. Hän voi hemmotella itseään hyvillä ruoilla ja juomilla ja hänellä voi olla voimakas seksuaalinen elämä, mutta tämä kaikki on varsin keinotekoisia eikä hän koskaan todella kykene nauttimaan elämästä eivätkä hänen kokemuksensa ulotu tuska - nautinto vastakohtien tuolle puolen. Hän ei edes huomaa sitä, ettei hän juuri koskaan ole todella elävä. Mutta vaikka hän ei tiedosta sitä, mikä on "vinossa", hän pyrkii usein etsimään jonkinlaista olemassaolon tunnetta maallisesta menestyksestä ja omaisuuden lisäämisestä,

3

sillä ainoa olemassaolon muoto, mistä hän on tietoinen riippuu maallisesta hyvinvoinnista. Hän ei ole pelkästään kiinnostunut omaisuudesta ja rahasta, vaikka ne ovat hänelle tärkeitä, vaan hänellä on materiaallinen näkemys kaikesta. Voimme puhua fyysisestä, älyllisestä, seksuaalisesta ja tunnematerialismista.

Fyysinen materialismi merkitsee elämistä pelkästään fyysisten tyydytysten varassa. Älyllinen materialismi on usein hyvin loogista, mutta tiedon laatu on analyttistä ja pikkutarkkaa. Ihminen näkee kaiken osina, mutta ei pysty näkemään kokonaisuutta. Ja koska hänellä voi olla suunnattomasti oman tasonsa tietoa, ei hänelle useinkaan synny edes mitään tarvetta etsiä elämälleen mitään syvyyssuuntaa, syvempiä arvoja, vaan hän voi olla hyvinkin epäluuloinen ja kyyninen sellaisia ihmisiä kohtaan, jotka puhuvat elämän kokonaisuuden ja ykseyden puolesta. Valitettavasti aikamme tieteellinen koulutus on johtanut siihen, että älyllinen käyttövälineemme on pääasiassa tällaisen toiminnan alaista. Se käyttää sanoja ikäänkuin ne olisivat aineellisia esineitä, mutta ei kykene tekemään eroja arvoitiedon ja ideoiden alueella. Sillä on fantastinen kyky muistaa ja yhdistellä asioita ja juuri tätä kykyä me usein erehdymme pitämään ajatteluna. Monet pitävät sitä jopa ihmisen älykkyyden mittana. Mutta todellinen oivalluskyky on jotakin, joka on meissä paljon syvemmällä.

Tunnematerialismi kuvaa ihmistä, joka tavallisesti on joko hyvin negatiivinen tai kriittinen henkilö. Hän näkee joka tilanteessa miohin hän joutuu aina jotakin vikaa. Hän voi olla myös hyvin vallanhaluinen ja etsii aina virheitä, mistä saisi toiset kiinni. Hän ei pysty tekemään kompromisseja, koska hän ei koskaan näe muuta kuin yhden puolen asiasta. Mikään ei todella kosketa häntä, eivätkä toisten tunteet ja kokemukset. Ihminen, joka on kokonaan materiaalisen itsensä vallassa on todella

surkeassa asemassa. Siitä huolimatta että hän saattaa olla ulkoisesti hyvin menestyvä, hänen koko elämänsä on itse asiassa kurja. Hän ei pysty todellasyvästi kokemaan mitään omavireisesti ja kun korkeammat energiat toimivat hänessä, ne toimivat erillään hänen tavanomaisesta tilastaan, jolloin hän pitää niiden olemassaoloa vain unenäköinä. Hän pyrkii jatkuvasti pakoon itseään, osallistumiseen ja "yhteisiin rientoihin", jotka antavat hänelle ainoan mahdollisuuden tuntea olevansa olemassa. Hän on itse asiassa pelkkä kuori ja koska materiaallinen itse ei pyty elämään ilman aineellista ruumista, niin kuollessaan hän häviää täysin ikuisiksi ajoiksi.

4

Kuitenkin meillä kaikilla on tämä materiaallinen itsemme automaattisine toimintoineen ja on aivan välttämätöntä, että näin on. Tehtävämme ei ole hävittää sitä, vaan katsoa, että se toimii niinkuin sen pitäisi. Materiaallinen itsemme on juuri oikea instrumentti toimimaan aineellisessa maailmassa ja meillä kaikilla on osamme elettävänä juuri tuossa maailmassa. Mutta ellemme ole muuta kuin nämä mekanismit ja energian muuntajia vain pitääksemme nämä toiminnat käynnissä, katoaa olemassaoloiltamme merkitys.

Miedän tehtävämme on oppia irrottautumaan tästä koneistosta ja antaa sen tehdä oma osuutensa. Sillä ihminen ei todellakaan ole sama kuin reaktionsa, aistimuksensa, ajatuksensa ja tunteensa, jotka hänessä tapahtuvat. Voimme verrata tilannettamme autoon ja sanoa; "minä en ole jarrut, kaasupoljin, kytkin enkä vaihteet, vaikka joudunkin käyttämään niitä ajaessani". Meidän olisi löydettävä jokin keino olla samastumatta käyttövälineisiimme. Toisin sanoen meidän ei pitäisi tuhlata korkeampia energioita tehtäviin, jotka voidaan suorittaa automaattien energian varassa.

Eräänä meidän tehtävänä on oppia näkemään materiaallisen itsemme tarkoitus ja harjoittaa sitä suorittamaan tehtävänsä oikein. Sellaisenaan ilman hallintaa se on kuin "villiintynyt" kone, joka ei palvele mitään hyödyllistä tarkoitusta.

Keskiaikaisissa maalauksissa se kuvataan usein lohikäärmeenä. Lohikäärmettä ei tarvitse pelätä, jos pidämme sitä silmällä. Mutta jos päästämme sen näkyvistämme, se voi siepata meidät kitaansa. Vaikka materiaallinen itsemme on instrumentti, jonka avulla me voimme hallita maailmaa, se ei merkitse sitä, että se sinänsä olisi tietoinen materiaalisesta maailmasta. Se on yksinkertaisesti osa tuota maailmaa ja kun se hallitsee meitä, me kadotamme kaiken merkityksen, kuinka olla suhteessa ulkoiseen maailmaan. Toisin sanoen meilta katoaa vastuu- ja velvollisuudentunne niitä esineitä kohtaan, joita me käytämme. Oikealla paikallaan ihminen on aineellisten esineiden jumala, mutta merkinä siitä, että materiaallinen itse hallitsee ihmistä on, ettei hänellä ole mitään kunnioitusta niitä esineitä kohtaan, joita hän käyttää - häntä kiinnostaa vain niiden omistaminen. On hyvää harjoitusta hoitaa toisille ihmisille kuuluvaa omaisuutta yhtä huolellisesti kuin omaamme. Näin on mahdollista päästä yhteyteen ympärillämme olevan maailman kanssa sekä siihen, mitä me teemme ja esineisiin, joita me käytämme. Tämä on mahdotonta materiaaliselle itselle, joka ei itse asiassa näe esineitä, vaan ainoastaan omistaa ne.

ONKO OMISTAMINEN OSA VAPAUTTAMME VAI OSA ORJUUTTAMME ?

5

J.G. Bennet toteaa luennossaan "Materiaaliset esineet" mm. seuraavaa; Yritämme herätä unimaailmasta. Meidän on herättävä ennenkuin voimme ymmärtää omaa kohtaloamme. On olemassa teennäistä sisäistä elämää, joka on uneksimista ja hyödyttömiä kuvittelua. Aineellisten esineiden edessä

voimme arvioida todellisen tilanteemme. Näemmekö niitä? Käytämmekö niitä vastuullisesti? Olemmeko lainkaan yhteydessä niihin? Onko meillä vapautta suunnata tarkkaavaisuutemme niihin ja niiden toimintaan maailmassamme?

Jos olemme unessa, aineellisista esineistä tulee herrojamme. Herätäksemme, meidän on ymmärrettävä miten voimme olla arvollemme sopivasti aineellisen maailman herroja.....

Tällä kertaa aiheenamme on tulla tietoisiksi siitä kunnioituksesta, jonka aineelliset esineet ansaitsevat. Jos opimme kunnioittamaan materiaalisia esineitä ja saamaan aikaan tietoisin, taahdonvaraisen kosketuksen niihin, silloin täytämme yhtä ihmiselle kuuluvista velvollisuuksista.....

Voimme rakentaa ja hajottaa. Voimme säilyttää ja tuhota. Meillä on valtaa. Miten suhtaudumme niihin erilaisiin esineisiin, joita käytämme? Meidän on nähtävä miten usein olemme vastuuton ja vain oikullinen; kykenemme tekemään maailmassa mitä haluamme ottamatta lainkaan huomioon muuta kuin omat kallisarvoiset toiveemme. Tätä pidetään ihmisen vapautena, hänen oikeutenaan, hänen edistyksenään, hänen täyttymyksenään. Heräämisestä tulee melkoisen raju alkaessamme nähdä seurauksia. Mitä tarkoitetaan vastuulla aineellisista esineistä? Jokainen joka on saanut koulutusta jossakin taiteessa, käsityö- tai muussa ammatissa tietää, että huolenpito ammatin työkaluista on hänelle pyhä velvollisuus. Muusikko pitää instrumenttiaan pyhänä ja on valmis melkein antamaan siitä henkensä. Myös puuseppä pitää hyvää huolta työkaluistaan. Hän rakastaa käyttämiään työkaluja ja huolehtii siitä, että ne ovat aina moitteettomassa kunnossa, valmiina työhön, johon niitä käytetään. Tällaisessa suhteessa ihminen rakastaa aineellisia esineitä. Mutta tähän rakkauteen sisältyy omistushalua. Tämä on minun työkaluni, minun viuluni, osa minua; osa omaa tärkeyttäni on, että se on hyödyllinen. On varsin outoa, kuinka paljon vaikeampaa on pitää huolta yhteisestä omaisuudesta, yhteisistä kojeista kuin omistaan; on vaikeaa pitää huolta aineellisista esineistä silloin kun ne eivät ole jotenkin oman itsen jatketta - toisin sanoen huolehtia niistä niiden itsensä vuoksi. Miten tämä suhde syntyy? Missä mielessä voin sanoa jonkin kuuluvan minulle? Onko kyseessä vain tapa, kun käyttäydymme ikäänkuin voisimme syystä tai toisesta omistaa, vai onko asialla todellisuus pohjaa? Onko sanalla "minun"

6

jotain objektiivista merkitystä? Tätä kysymystä kannattaa kysyä itseltään minun, sinun ja vapauden suhteesta. Onko omistaminen osa vapauttamme vai osa orjuuttamme?

Yrittäkää nähdä jotakin siitä, miten outoa on, että meillä on tämä jumalallinen valta luoda ja tuhota. Joudutte joskus valmistamaan esineitä. Yrittäkää olla tietoisia kokemuksesta antaa muodottomalle muoto, antaa jollekin käyttökelpoisuutta ja kauneutta. Keittämiseen liittyy toinen syvä, lähes mittaamaton ruoan mysteeri. Keittiössä on ainutlaatuinen suhde käsillä olevien eri elementtien välillä; keittiö, taarve-esineet, itse keittovälineet, ruoka. se on rikasta aluetta tälle suoralle kosketukselle.

Sitten on asian toinen puoli; valtamme luoda järjestystä. Se on todella hyvin suuri voima. Voimme saada aikaan järjestystä. Kun siivoamme, kun liikumme talossa, näemme epäjärjestystä ja panemme sen järjestykseen; mitä silloin teemme? Mitä voimaa käytämme sitä tehdessämme? Mikä mahdollistaa tuon voiman käytön?

Tai mitä tapahtuu kun näemme itsemme luovan epäjärjestystä, heittävän jotain huolimattomasti pois kysymättä kuka panee sen järjestyksenn?

Tällä opiskelulla voimme terävöittää omaa tietoisuuttamme. Alamme nähdä miten meillä ihmisillä on voimia, joita voimme harjoittaa positiivisella ja luovalla tavalla, mutta me joko emme käytä niitä ollenkaan tai käytämme niitä miltei täsmälleen päinvastaisella tavalla kun mihin ne oli suunniteltu.

www.esoteerisetalkemistit.fi